

FLED BACK

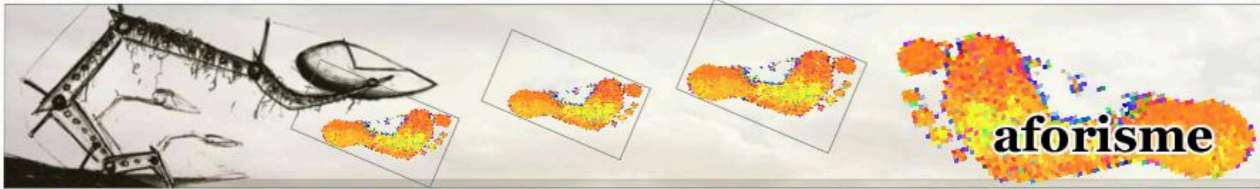
Revistă de experiment literar

Director Daniel CORBU

ANUL XVI
2019

Nr. 3-4
Martie
Aprilie

A f o r i s m e

Ionuț CARAGEA

Dragostea este un glonte cu parfum de flori nemuritoare.

Iubirea este precum puiul de pasăre care părăsește cuibul inimii, încercând să zboare peste orice prăpastie cu aripile imagine ale sufletului.

De multe ori, iubirea este iluzia unei flori căreia i-am smuls toate petalele, cu propriile noastre gânduri negative, când ea, de fapt, nici măcar nu îmbobocise.

Dumnezeu nu-și trage niciodată sufletul, îl oferă neconținut.

Dumnezeu – ceasul deșteptător care ne trezește, prin revelație, din somnul letargic al existenței.

Când Dumnezeu a făcut lumea, cu un ochi plângea, iar cu celălalt râdea. Plângea știind cât vom suferi, râdea știind că îi vom ține totuși de urât.

Ca să ajungi la inima femeii, nu ai nevoie de harta trupului ei, ci de harta viselor pe care să le împlinești împreună cu ea.

Fericirea – gaura cheii prin care tragem cu ochiul la ceea ce numai visul poate atinge.

Fericirea nu este nici albă, nici neagră. Este multicoloră, asemenea curcubeului, și durează la fel de puțin.

Până la marea fericire trebuie să schimbi mii de trenuri. Fiecare tren este un vis, fiecare zi este o sală de așteptare.

Povestea fluturilor din stomac este scurtă. Fluturii ajung repede într-un insectar al memoriei.

După zeci de secole și sute de războaie, oamenii încearcă să perfecționeze o armă mai rece, mai dureroasă și mai silențioasă decât cea care l-a răpus pe Hristos: indiferența.

Linia infinitului începe cu linia palmelor noastre.

Oare câte bătăi de inimă pot umple nimicul, tăcerea și tot universul?

Inima mea este o batistă împăturită. Când o despățuresc, e cât cerul.

Inima - o petală căzută din corola unui vis.

Dacă oamenii s-ar fi născut cu aripi, ar fi devenit păsări de pradă. În niciun caz îngeri.

Cine se trezește conștient în zorii suferinței, ajunge înțelept în amurgul gândurilor.

Cât de comode ne sunt vorbele unui înțelept, dar cât de incomod e scaunul pe care el a stat.

Înțeleptul vede viitorul chiar și în spuma valurilor.

Așa cum trece raza de soare prin frunzișul des, așa trece și omul înțelept prin greutățile vieții.

Lacrimile sunt păsări de foc care și-au pierdut aripile.

Șuvoiul iubirii sapă în stânca din calea sa și curge mai departe. Lacrima își sapă mormântul.

Lumânarea îmi rămâne cel mai fidel dintre cititori.

Lumina zilei este o metaforă a nemuririi pusă între ghilimelele întunericului.

Luna este ca un ceas fără limbi în fața căruia îți poți petrece copilăria la nesfârșit.

Oasele mele sunt aliniate într-un instrument muzical în care suflă doar moartea.

Moartea – pisica neagră ce împinge ghemul de lână albastră prin univers.

Zilele negre, nopțile albe – clapele de pian pe care moartea cântă recviemul umanității.

În viață te naști când răsare o stea și renaști când răsare un gând mai strălucitor ca o stea.

La poarta nemuririi se sinucide blând iluzia vieții.

Suntem mâinile tremurânde care caută nemurirea pe clapele albe și negre ale unui pian dezacordat de marșul funebru al timpului.

Oamenii – paginile necitite care ajung în biblioteca pământului, fiind devorate de viermii atotștiutori.

Omul este o scânteie prinsă între două umbre: umbra celui ce este și umbra celui care-a fost cândva.

DESPRE AFORISMELE LUI IONUȚ CARAGEA

Aforismele despre adevăr sunt primul semn al trecerii lui Ionuț Caragea din paradigma postmodernistă (care neagă sau ocultează adevărul) în cea transmodernă, recuperatoare, amintind de atitudinea lui Eminescu față de adevăr... Pentru Ionuț Caragea, cum am văzut, ecuația adevăr-metaforă intră în chiar definiția aforismului și a poeziei, a ființei însăși. (*Theodor CODREANU*)

Scrierile lui Ionuț Caragea nu alunecă niciodată în derizoriu, ci pun întotdeauna accentul pe ideea de forță, pe cheia cu care se poate deschide sipetul minții. (*Cezarina ADAMESCU*)

Ionuț Caragea știe să pună punctul acolo unde trebuie, lăsând mai departe cititorul să-i continue ideea, prin propria sa imaginație. Știe că există o forță divină de persuasiune în limbajul sentențios și maximalist. (*Valeriu BUTULESCU*)

Aforismele din această antologie, îmbibate de arome poetice, ludic, filozofie, creștinism și sentimente situate la cote extreme, au început deja să facă înconjurul lumii și, sperăm, vor intra în istoria literaturii universale. (*Constantin FROSIN*)

Peste tot gânduri adânci, îmbrăcate în haine strălucitoare. Combinații lexicale inedite croșetate cu siguranță de maestru. (*Vasile GHICA*)

Adevărul pur, cel gol-goluț, este pentru tânărul, dar încercatul aforist din Oradea, cea mai reușită metaforă. Și continuând această idee, el ajunge prin judecăți încrucișate neașteptate, la concluzii metafizice nemaiîntâlnite, la noi paradigme. (*Nicolae MAREȘ*)

Nu se pot parafraza aceste perle de gând, nu de genul didactic-sentențios, ci ca exerciții revelatorii de adevăruri anterior ignorate, cel mai adesea, prin recurs la paradox. Discursul sapiențial introduce ordine, semănând Cuvântului biblic prin care a fost cosmicizat haosul. (*Maria-Ana TUPAN*)